

poslanec se namreč vnema za predprave nemškega jezika in nemškega naroda v naši državi. Toda Slovani si bodo premislili, predno sklenejo spravo, po kateri bi se imele nadaljevati stare krivice. Jednakopravnost je geslo Slovanov.

Italijansko vseučilišče. V občinskem zastopu mesta Gorice so predlagali Italijani, naj se postavlja v proračunu za vsako leto od letošnjega leta naprej neka svota z namenom, da se ustanovi v Trstu laško vseučilišče, in sicer tako dolgo, dokler se namen ne obistini. Gorica sicer ni poklicana, prispevati za laško vseučilišče, ker dobiva denar večinoma iz slovenskih žepov, vendar mi načeloma nismo proti ustanovitvi laškega vseučilišča. Toda če država dovoli tak zavod Italijanom, ki štejejo komaj okoli 670.000, mora ga dovoliti tem preje nam Slovincem, kojih nas je nad 1.167.700.

Ogrsko. Tudi na Ogrskem se državni zbor ni začel resno delovati. Opozicija se upira vednemu delovanju, dokler se ji ne zjamči, da odstopi sedanji ministerski predsednik, da se zakonito zabrani uplivanje vlade na volitve in da se nagodba z Avstrijo sklene v smislu opozicije. Vlada se pridno posvetuje z vodjami opozicije in vsa znamenja kažejo, da bo opozicija zmagala s svojimi zahtevami in sedanja vlada morala odstopiti.

Katoliki v Sarajevu. Število katolikov se je v zadnjem času v Sarajevu zelo namnožilo. Dosedaj so imeli v občinskem zboru po razmerju svojega števila mohamedanci 12 zastopnikov, pravoslavni 6, katoliki 3 in judje 3. Po zadnjem ljudskem štetju v Sarajevu pa je katolikov še enkrat več kakor pravoslavni, namreč 12.000. Katoliki zahtevajo za prihodnje občinske volitve, da se vsled tega pomnoži tudi število njihovih zastopnikov.

Francija in Nemčija. Ker se pota francoske in angleške naselbinske politike velikokrat križajo, začelo se je zadnji čas francosko časopisje baviti z mislijo, da bi se naj Francija zvezala z Nemčijo ter si v njej pridobila močno zaveznico nasproti angleškim težnjam. Misel si pridobiva vedno več zagovornikov. Kadar bo postala misel zrela, se gotovo tudi Nemci ne bodo branili francoske zveze. Potem bodo avstrijski politiki nezadovoljno gledali, kako si Rus, Nemec in Francoz stiskajo roke, a Avstrija z gnjilo Italijo bo ostala osamljena.

sebi: tujka sem po vsem svetu ravno tako kakor pri tej hiši, in več nego palice in trdih besed mi drugod tudi ne bodo dali in zbežala sem — daleč med tuji svet! Od tedaj potujem od mesta do mesta, iz vasi v vas ter se revno preživljam in prosim dan na dan, naj me sprejmejo; saj bi prav rada delala, pa do zdaj se še nikomur nisem usmilila. Nihče pač ne zaupa tuji beračici.»

«Dovolj je,» reče pastarica, potegne bogato vezano mošnjico iz žepa ter poišče iz nje cekin; a nekoliko premišluje ter reče polglasno: «Lahko bi še revče imelo sitnosti zavoljo zlatega denarja,» dene cekin nazaj v denarnico ter izroči deklici nekaj frankov z besedami: «Idi sedaj v bližnjo vas ter prenoči tam pri dobrih ljudeh. Jutri opoldne pa pridi tja v grad in vprašaj, kje je grajska pastarica, tedaj se zopet vidiva. Z Bogom, dete moje, do jutri!»

Ljubko ji z roko odzdravlja in Marjetica ve, da sme oditi; vsa v zadregi zasepeče nekaj besed kot iskreno zahvalo, stopi črez ograjo in odhiti. (Dalje prih.)

Smešničar.

Lov na medvede. Lovec Cene pripoveduje v veseli družbi: «Pred nekaterimi leti sem bil prvič na lovu, daleč tam v

Dopisi.

Iz Zavrča pri Ptuj. (Zaspanost.) Zelo se nam dopadaš, dragi »Slov. Gosp.«, da tako vestno skrbiš za naše slovenske občine. Tu jih svariš pred sovražniki, tam jih zopet opominjaš, naj se vzbudijo iz istega spanja, iz katerega se doslej niso mogle prebuditi k novemu narodnemu življenju. Mnogokje te ubogajo, a pri nas so, žal, tvoje besede našim občinam le bob v steno. Kajti naše občine se ne dajo niti k temu pripraviti, da bi si priborile slovensko-nemški pečat namesto sedanjega, na katerem se čita jedino le »Sauritsch«. Kaj je neki temu vzrok? V Zavrču imamo tri gospode župane, prvi je v občini Zavrč, drugi v občini Turski vrh in tretji v občini Gorenjski vrh. Vsi trije so dobri Slovenci, ki niti nemški ne razumejo, in tudi njih občinski odbori so popolnoma slovenski. Toda čujte in se čudom čudite, vsi trije uradujejo le nemški in imajo uradne pečate le nemške! Da pa se, gospod urednik, ne boste preveč čudili, ker bi bilo to škodljivo za vaše zdravje, povemo Vam takoj, da imajo vse tri občine za tajnika posilnemca, ki je zajedno tudi — poštni upravitelj. Zdaj Vam je vse jasno, kaj ne? Zdaj veste, zakaj naši slovenski občinski zastopi nemški uradujejo, zakaj imajo slovenske občine nemške pečate, in zakaj naše občine ne prosijo za slovensko-nemški poštni pečat. Pa tudi to veste, da je pri nas narobe razmerje med občinskimi odbori in tajnikom. Drugod je tajnik odvisen od odborov, pri nas pa so odbori odvisni od tajnika. Občine završke, spremenite to razmerje. Pokažite, kdo je gospod pri Vas, ter sklenite slovenski uradovati, si kupiti slovenske občinske pečate, ter zahtevajte tudi na pošti, da se da Vašemu materinemu jeziku dostojen prostor!

Iz Hoč. (Narodna veselica.) Izmed vseh župnij, ki mejijo ob Maribor, se sme jedino naša župnija ponašati, da ima v svoji sredini narodno, namreč slovensko bralno društvo. In tega društva nimamo samo na papirju, ampak ono v resnici tudi živi. Kar dokazuje, da ne pobirajo vsi Hočani stopinj za nemškimi mestjani, ampak da se nahajajo tudi zavedni, samostalni Slovenci med nami. Zakaj bi mi morali zatajevati svoj slovenski jezik ter lomiti nemščino, ker nemščina mestjanu bolj ugaja? Ali je mestjan več nego mi kmetje? Ali se moramo mi v vsaki reči poniževati pred mestjanom? Ali nima mestjan več časa, da se uči našega jezika, kakor mi, da bi se učili njegovega? Hočani nismo več tako nezavedni, da bi se vrgli vsakokrat v prah, kadar vidimo mestno suknjo in sli-

gorah. Dva medveda sta bila tam in sta nadlegovala živino in ljudi na planini. Mene postavijo na ozko stezo ob skalah. Na jedni strani se vzdiguje strma gora, na drugi pa je globok prepad, čez katerega drži lesena brv. Ne stojim še dolgo tam, kar zaslišim neko mrmranje, in zdajci stoji pred menoj velik medved. Kaj je početi? Ustreliti ne morem, ker mi je padla puška od samega strahu iz rok ter telebila doli v prepad. Ne premišlujem dolgo. Počenem na brv ter se splazim po nji čez prepad. Pa komaj dospem na sredi brvi, zapazim medvedko, ki mi pride naproti. Tako sem bil ujet; pod menoj prepad, pred menoj medvedka, za menoj pa njen kosmatinec medved. Bili so to strašni trenotki! ... Lovec nekoliko umolkne, poslušalci pa plašno zijajo vanj, in nekdo ga vpraša: «Kaj pa je bilo potem?» — «Snedla sta me!» reče lovec in odide.

Kako se omedleli oživi. Profesor kandidatu medicine: «Mislimo si, da bi se bil vaš tovariš tako napil, da bi obležal nezavesten na tleh! Kako bi ga najhitreje spravili zopet k zavesti?»

Dijak: «Zakričal bi mu v uho, da ga čaka pismonoša z denarjem!»

simo nemško besedo. Mi se zavedamo svojega stanu in svoje narodnosti. To smo pokazali tudi pri zadnji veselici našega bralnega društva, ki se je izvršila v našo čast in veselje vseh udeležencev. V kratkih besedah jo hočemo opisati. Predsednik g. Šunko pozdravi vse navzoče goste in domače. Med domačini smo opazili v našo veliko veselje tudi grofa Nugenta, med gosti pa je bilo posebno veliko Mariborčanov. Profesor dr. Medved je govoril slavnostni govor. Človek dandanes potrebuje naobrazbe. Čim bolj izobražen je, temveč spoštovanja in upliva ima med svetom. Tudi za izboljšanje lastnih gmotnih razmer je izobrazba velikega pomena. Vsled tega so bralna društva jako koristna, kajti v njih se nam ponuja priložnost, razširjevati si s čitanjem in s poslušanjem dobrih govorov svoje duševno obzorje. Ni nam treba omenjati, da je živa in navdušena beseda govornikova ogrela vse poslušalce. Tombola je naredila veliko veselja. Nazadnje je še govoril gospod potovalni učitelj Bele o gospodarskih rečeh. Dobro da se je nastavljal ta govor nazadnje, ker mnogi naših vrlih kmetov so vsled opravil se le sedaj mogli priti k veselici. Za petje so skrbeli Mariborčani, posebno se moramo hvaležno spomniti dobroznanih »vandrkov«. Po splošni sodbi se je veselica jako dobro obnesla. Bog dal, da bi ji kmalu sledila druga enaka!

Iz Ljubnega na Gornjem Štajarskem. (Delavske razmere.) Gospod urednik, Vi mislite, da sem jaz tukaj med delavci kot Slovenec bela vrana, pa ni tako. Na stotine slovenskih delavcev nas je v Ljubnem in v bližnjih premogokopih. Toda slaba se godi nam Slovincem v tujini. Leta in leta prebivajo slovenski delavci tukaj, toda nikdar ne slišijo slovenske besede v cerkvi. Lepo poučen, komaj 15 ali 16 let star, pride slovenski fant sem gor, da si služi kruh kot premogar. Doma je imel veselje do nedelj, praznikov, do sv. maše in pridig. Tukaj pa se hitro vsega odvadi. Že mnogo sem jih slišal, da so rekli, kaj bom v cerkvi, saj nič ne razumem. Zato pa ni nobeno čudo, da je večina slovenskih delavcev na strani rudečkarjev. Ti delajo brez prenehanja. Prirejajo shod za shodom, govorijo nemški in slovenski, da si le pridobijo več somišljenikov. Sicer sta tudi dve katoliški društvi, bralno društvo in društvo Glückauf, toda v njih ni toliko življenja. A vsaj to je tolažljivo za nas Slovence, da imamo priložnost v njih čitati tudi dva slovenska lista »Glasnik« in »Domoljub«. Tudi tebe, dragi »Gospodar«, prinesem večkrat v bralno sobo, da te spoznajo. Čital sem že večkrat v »Gospodarju«, da si graški slovenski delavci želijo slovenske službe božje. Tudi mi imamo to željo. Da bi hoteli državni poslanci v tej reči posredovati, kako hvaležni bi bili! Potem bi kmalu gotovo tudi socijalni demokraciji tukaj med nami odbila zadnja ura. Mi zaupamo v božjo pomoč in pomoč slovenskih prijateljev!

Iz ptujskega okraja. (Volitve za okrajni zastop.) Volitve za okrajni zastop imamo pred durmi; sicer še niso razpisane, pa se bodo gotovo prav v kratkem razpisale. To se da iz tega sklepati, ker nekateri ptujski prusaki in nemčurji že volilce obletavajo ter agitujejo. Posebno pridno brusi pete krčmarja sin z Brega po dravskem polju. Ta mož je zagrižen nasprotnik Slovincem, dasi on, njegova mati, cela njegova rodbina živi od Slovincem, od trgovine s Slovenci, od slovenskih grošev.

Sedaj so mestjani s kmetskimi posestniki spet prijazni, pri vsaki priliki se njim dobričkajo! Né dolgo od tega, da so isti »prijatelji« sklenili, da Slovenci ne smejo dobiti zaslužka, da se slovenskim otrokom mestne šole ne sme dati nobena podpora v denarju ali v obleki, da so dovolili podporo za sovražna nam društva »südmark« in »schulverein«. Upati je tedaj, da zavedni slovenski volilci nemčurjskih agitatorjev ne bodo poslušali, da jih bodo na omenjena prijateljstva spomnili ter povsodi postavili pod kap!

Naj velja geslo: kakor vi nam posojujete, tako vam mi vračamo! Volilec.

Z Radla v marenberškem okraju. (Pozor, Slovenci!) Naši nemški nasprotniki in njih slovenski somišljeniki, ki prodajo svoje slovensko prepričanje tudi za porcijo goljaša, izmislili so si v zadnjem času poseben način, da bi odtrgali po tukajšnjih občinah in župnijah poštene slovenske moške od svojih voditeljev, posebno pa od slovenskih duhovnikov in učiteljev ter jih dobili za prihodnje volitve v okrajni zastop na svojo stran. Vsakemu namreč, ki se noče klanjati na komando marenberških prusakov ter slepo hoditi za njimi kakor ovce za kozlom, ampak se rajši družiti s poštenimi slovenskimi možmi, posebno s tukajšnjimi narodnimi duhovniki in učitelji, takemu dajejo psovko »Herrenlecker«, kar bi se slovenski reklo »lizun gospodov«. In res se dajo nekateri, ki so bili dosedaj na narodni strani in poštene moške, preplašiti s takim psovanjem in zbadanjem. Slišali smo namreč, da se je nekdo grozno hudoval nad to psovko in rekel: »No, »Herrenlecker«, pa nočem biti.« In marsikteri, da bi se te psovke obvaroval, obrne hrbet poštenim slovenskim možem ter se pridruži nemškutarski in pruski stranki. Slovenski možje, pozor! Ako vas kedo zasmehuje s psovkami, zahtevajte takoj odgovor, naj Vam dokaže, da ste res lizuni ali pa naj prekliče psovko. Ako noče, tedaj veste, kje imate iskati pravico. V Marenbergu pri sodišču. Ne dajte pa se s takimi psovkami na noben način zapeljati v tabor naših narodnih nasprotnikov. Kmetje, roko na srce! Ali morate res lizati slovenskim gospodom pete? Ali morate res skrbeti le za njihove koristi in ne za svoje? Bodite mnogoveč odkritosrčni in priznajte resnico! Oni, ki zahtevajo od Vas, da verjamete vsaki njihovi besedi brez premišljanja, da se slepo klanjate njihovim poveljem, da jih za vsak korak prosite dovoljenja, to so marenberški nemškutarji in prusaki. Slovenski gospodje Vam ne kratijo proste volje, proste besede in prostega dejanja, a vladeželjni Nemci hočejo, da ste jim le sužnji. In nadalje recite, komu morate nositi svoj denar? Ali niso to Nemci in prusaki? Ali ne prežijo ravno oni na Vaša posestva? Da, radi bi Vas odtrgali Slovincem, ter spravili na svojo stran, da Vas potem lažje oskubijo Vašega denarja in Vaših posestev. Poštene, slovenski kmetje! Ne dajte se torej s psovkami speljati na led nemškutarjem, ki bi Vas radi dobili le v svoje kremplje, ampak ostanite zvesti in trdni Slovenci. Saj veljajo tudi o Vas lepe besede:

»Slovenec sem!
Tako je mati djala,
ko me je dete pestovala!«

Iz Rima. Dne 16. prosinca t. l. se je obhajala tukaj obletnica smrti prešnjega italijanskega kralja Viktorja Emanuela, ki se splošno imenuje »Oče domovine«, ker je proti vsej pravici oropal mnogo knezov in vladarjev njih držav ter tako skoval blaženo zjedinjeno Italijo. Vzel je tudi sv. Očetu deželo in Rim. Za tega kralja, ki je pokopan v Panteonu, se je torej omenjenega dne brala v Panteonu sv. maša, pri kateri je bil navzoč sedanji kralj in drugi velikaši. Dopoludne vstop seveda ni bil vsakemu dovoljen, pač pa so popoldne hodili ljudje gledat v cerkev grob rajnega kralja, ali pravzaprav razne vence, ki so se položili na grob v znamenje hvaležnosti. Pa čudno je bilo videti vse, ki so prihajali iz cerkve. Nekateri so se smejali, drugi so zmajevali z glavo, zopet drugi pa so naravnost izgovarjali besede »škandal«. V cerkvi se je torej moralo nekaj čudnega zgoditi. Vedno več ljudi je hitelo v cerkev, radovednost je postajala vedno večja. Tudi jaz se nisem mogel več premagovati, stopil sem v cerkev, da bi pogledal, kaj duhove tako vznemirja. Pred spomenikom vidim celo vrsto vencev razne velikosti in lepote s črnimi trakovi, na katerih so bili napisi. Stopim bliže, da bi bral napise na trakovih. Večinoma so bili vsakdanji, jednolični od raznih italijanskih društev in rodovin. A glej,

v sredi med venci, nekako na prvem mestu se odlikuje venec po posebni velikosti in po širokosti trakov. Pristopim bliže, da bi bral. Ko berem, skoraj ne verjamem svojim očem. Berem in zopet berem in vedno enako. Srce mi začne utripati in domoljubni, avstrijski čut se začne zgrazati v mojem srcu na italijanskih tleh, ko berem na vencu: »Un popolo, che tace, ricorda e spera.« Trieste. Ali je mogoče? Da ne verjel bi tega, ako bi ne bil videl zapisano z zlatimi črkami na črnem tlaku! Tako daleč so torej že prišli tržaški Italijani, da proslavljajo silovitega kralja italijanskega z vencem, na katerem se berejo prav zaprav za Avstrijanca izdajske besede: »Narod, ki molči, se te spominja in upa.« Avstrijski Italijani torej še zdaj bolj tiho delajo za združitev z Italijo, pa oni upajo, da se jim bode enkrat posrečilo, otresti avstrijski jarem in se združiti z novo Italijo!? Tržaški Italijani imajo torej le še svoje telo v Avstriji, njihovo srce pa je že davno prestopilo mejo in se preselilo v blaženo italijansko kraljestvo! Tam išče sreče, tam išče rešenika in je nemirno, dokler ga ne najde! Ni čuda, da so nad takim vencem zmajevali glave tudi Italijani in da se mnogi niso mogli ubraniti izraza »škandal«. Kam plove Avstrija, ako na severu častilci nam vedno sovražnega Bismarka očitno škilijo na Prusko, na jugu pa Italijani v razmajano, bankrotno, a za nje vendar blaženo Italijo!?

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Našim somišljenikom.) Od različnih strani slišimo veselo vest, da nameravajo snovati rojaki konsumna društva, kmetijske zadruge, posojilnice in delavska društva. Mi izjavljamo, da smo vedno pripravljeni s peresom, besedo in nasvetom podpirati to gibanje! Le pogumno naprej na začeti poti!

(Nemški kmetijski prijatelji.) Kakor izvemo, piše neki Y. v »Marburgerci« o zadnjem gospodarskem shodu v Mariboru ter sklepa svoje poročilo z ljubeznivimi besedami: »Sicer pa je nam Nemcem vsejedno, ako duhovni in posvetni ščuvvarji duševno in gmotno uničijo slovensko ljudstvo.« Čujte, slovenski kmetje, kako mnogo je Nemcem do Vašega blagostanja. Ali propadete ali ne, ali ste berači ali poštene kmetje, to je Nemcem vsejedno. Povejte tudi to onim svojim tovarišem, kateri se tako radi raztapljajo, če jih obsije le žarek Nemštva.

(Zveza vseh slovenskih županov.) za katero so se župani odločili lani na ljubljanskem shodu, bliža se svojemu uresničenju. Pravila so že izdelana in so se predložila visoki vladi. Sedež zveze bo v Ljubljani.

(Na Ljubnem) nastanil se je kot okrožni zdravnik gsp. dr. Anton Vilimek iz Prage, ki se bavi tudi z zobozdravništvom.

(Prošnje) za ustanovitev slovenskega vseučilišča in deželnega nadsodišča v Ljubljani so sklenole občine: Cvetkovci, Presika, Veržje, Slamnjak, Bišečki vrh, Trnovci, Biš, Črnagora ptujska, Sv. Lovrenc na Dravskem polju, Monsberg, Slovenjaves, Logarovci, Sveti Marko niže Ptuja, Vučjaves. Poslanec gosp. dr. Gregorec je vse predložil dotičnim ministertvom, oziroma državnemu zboru.

(Nov list.) V Celju bo društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov začelo izdajati vsako četrtletje nov list z imenom »Slovenska pisarna.« Vsebinsko bo mu strokovna. Lepo znamenje, kako krepko stališče že ima omenjeno društvo.

(Na poštah pošiljatvah) v odprtih zavitkih ni smelo biti dosedaj nič zapisano. Sedaj pa je odredilo trgovinsko ministertvo, da je v bodoče smeti na vabila, vizitke, časniške izrezke itd. zapisati do pet besedij, ne da bi bilo treba plačati višo poštino. Na to ugodnost opazujemo še posebej svoje čitatelje.

(Mila zima.) Od Kapele pri Radgoni nam pišejo prijatelji, da so 15 dne januarja imeli nenavadno veselje, trgati si na prostem cvetočih rož (ščipkov). Rastejo na posestvu Marije Malijeve.

(Pri Kapeli) je bila dne 15. t. m. pokopana Neža Šef, vdova po rajnem učitelju Šefu, kateri je učiteljeval tukaj že poprej, nego je stala sedanja tukajšnja župna cerkev.

(Redka slavnost) se je vršila 23. jan. pri Sv. Marjeti niže Ptuja. Ta dan sta obhajala zakonska Anton in Marjeta Feguš zlato svojo poroko. Poročal ju je brat ženina vel. gosp. Jožef Feguš, duh. v pokoju v Cmureku.

(Iz Celja) se nam poroča, da portir celjskega kolodvora ni ravno najbolj uljudnega vedenja nasproti občinstvu, posebno proti slovenskemu ne. Več Slovencev nas prosi, naj tem potom opozorimo celjsko železniško uradništvo na ta nedostatek.

(Kmetijske zadruge.) Danes naši cenj. čitatelji ne najdejo v listu nadaljevanja zanimivih člankov o »kmetijskih zadrugah«, ker nam je rokopis došel prepozno. A prihodnjič bo zopet vse v redu.

(Veselice) kmetijskega bralnega društva v Krčevini pri Ptuiju zadnjo nedeljo se je udeležilo posebno veliko vrlih ptujskih Slovencev, kmačkega ljudstva pa je bilo žal premalo, dasi je bil napovedan podučni govor o sadjereji, ki je vsled pičle udeležbe kmetov moral tokrat izostati. Med petjem in navduševalnimi govori je kmalu potekel čas. Mnogo smeja in zabave je napravil šalivi srečolov, ki je vrgel bralnemu društvu lepo svoto denarja za knjižnico. Hvala vam, ptujski Slovenci, za obilo pomoč! Le podpirajte nas še dalje, da bomo tem prej iztrebili zaspanost in nemškutarijo iz naše občine!

(O nameravanem samomoru) korporala Jesiha poroča se nam nadalje iz Celja: Neverjetna je trdovratnost, s katero se je hotel Jesih znebiti življenja. Ko si je pognal že tri krogle iz puške v glavo, koje so mu odtrgale čeljust jezika in nos ter uničile oči, hotel je še puško na novo nabasati! Prišleci so mu to zabranili. Na to je zapisal na ponujeni papir, seveda ne da bi mogel kaj videti, vzrok tega strašnega dejanja. List je častnik shranil. Težko ranjeni se sedaj nahaja v deželni bolnici, ne vidi ne sliši in ne govori nič; jed mu vliivajo po cevi v grlo. Navzlic tem groznim poškodbam pa je vse upanje, da bode ozdravel; v tem slučaju ga pač čaka grozna pokora!

(Ugovor.) Zoper volitve v Merčniseli se je vložil ugovor. To pa Rokea tako grize, da nima miru ne po dnevi ne po noči. Volileci! Zavedajte se! Volite prihodnjič može narodnjake, ne pa posilince in iste, ki so socijal-demokratskega duha.

(Gimnazij v Ptuiju.) Naučni minister je dovolil za tekoče leto 5. gimnazijalnemu razredu v Ptuiju pravico javnosti.

(Nemška omika.) Pred kratkim so strašili nemški časniki, da so se za Spodnje-Štajarsko izdale posebne jezikovne naredbe, seveda na korist Slovincem. Sedaj pa trsijo v svet, da so tudi za Koroško izdane posebne jezikovne naredbe, glasom katerih bi se smeli na Koroškem kot sodniki nastavljeni le taki uradniki, ki so zmožni obeh deželnih jezikov. Mi bi sicer ničesar ne rekli, ako bi bilo to res, toda mi vemo, da je to le laž, s katero bi radi nemški časniki razburili svoje nemške čitatelje. Narod, ki se mora že z lažmi vzbujati k narodni zavesti, kaže, da je na slabi poti. Omika pri nemškem narodu pada.

(Nove Šmarnice) za 1899 se pridno tiskajo v »Katol. tiskarni« v Ljubljani. Predstavil jih je iz francoščine g. kaplan Janez Godec, za kar mu je sloveči pisatelj Henrik Lasserre Monzieski v lastnoročnem pismu dal dovoljenje. Obravnavajo pa te Šmarnice novejša čudeže Lurske.

(Zadružna organizacija.) Onegospode, ki nameravajo snovati Raiffeisenove posojilnice s pomočjo deželnega odbora, opozarjamo, naj pazijo, da se kje ne vjamejo v